

Zijn Naam is wonderbaar

door: Hugo Bouter

“Daarop zeide Manoach tot de Engel des Heren: Hoe is uw naam, want, wanneer uitkomt, wat gij gezegd hebt, dan willen wij u eren. Maar de Engel des Heren zeide tot hem: Waarom vraagt gij toch naar mijn naam? Immers die is wonderbaar.”

Richteren 13:17-18

Simsons geboorte was een wonder, maar dat was nog veel meer het geval met Christus' geboorte uit de maagd Maria. Zijn Naam is werkelijk Wonderbaar, want op het wonder van de vleeswording volgde dat van Zijn dood en opstanding en daarna van Zijn hemelvaart.

Christus' geboorte was wonderbaar

Toen Jakob na zijn worsteling bij de Jabbok vroeg naar de naam van de Man die met hem worstelde, kreeg hij in eerste instantie hetzelfde antwoord als Manoach: 'Waarom vraagt gij toch naar mijn naam?' (Gen. 32:29). De vraag werd dus beantwoord met een wedervraag. Natuurlijk is het goed dat een mens naar God vraagt, dat hij informeert naar de Naam. Maar weet hij dan eigenlijk wel wát hij wenst te weten? Die vriendelijke vraag is nodig voor nietige mensenkinderen. Beseffen wij wel met Wie wij te doen hebben? Kunnen onze motieven om God beter te leren kennen de toets van de kritiek doorstaan?

De naam van de Man die met Jakob worstelde, de naam van de Man Gods die aan Manoach verscheen: het is een naam die pas in het Nieuwe Testament ten volle is onthuld. Wij kennen nu die wonderbare naam en mogen hem openlijk uitspreken: het is de naam van Jezus, die Zijn volk wilde redden van hun zonden (Matt. 1:21). Deze naam bleef in het Oude Testament nog verborgen. In Genesis was de tijd er nog niet rijp voor, en ook in Richteren niet. Toch ging het antwoord dat Manoach kreeg een stap verder, want de Engel des Heren voegde de volgende woorden eraan toe: 'Immers, die is wonderbaar' (13:18).

Het Oude Testament onthulde telkens iets meer over de heerlijkheid van Christus, totdat de volheid van de tijd aanbrak en het wonder van de vleeswording plaatsvond, waarbij God als Mens binnentrad in de schepping. 'Er is een Kindeke geboren op aard', zingen wij in een lied. En Jesaja heeft ervan geprofeteerd: 'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven' (Jes. 9:5). Hij was de ware Nazireeër, de ware Verlosser.

Simson was maar een zwak beeld van Hem, en de wonderlijke geboorte van deze richter van Israël was slechts een flauwe afschaduw van die van de Messias. Jesaja heeft ook geprofeteerd over de wonderbare geboorte van de Zoon van God: 'Zie, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren en Zijn Naam Immanuël heten' (Jes. 7:14 Statenvert.). Immanuël betekent: God met ons. Vergelijk wat het Nieuwe Testament hierover zegt: God is geopenbaard in het vlees, het Woord is vlees geworden (Joh. 1:14; 1 Tim. 3:16).

De Naam boven alle namen

Manoach kreeg dus uitvoerig antwoord op zijn vraag, en het is ook belangrijk erop te wijzen dat deze Goddelijke openbaring een verhoring was van Manoach's gebed (13:8-9). God openbaart Zichzelf aan ons wanneer wij ernaar verlangen Hem beter te leren kennen, wanneer wij werkelijk bereid zijn te luisteren naar Zijn stem. De reden dat de Engel Zijn naam niet kon onthullen, lag in het feit dat die wonderbaar was. Méér kon Hij op dat moment niet zeggen, want het juiste moment in de heilsgeschiedenis was er nog niet voor aangebroken. De Engel gaf dus maar weinig prijs van het geheim van Zijn Persoon. Zijn naam was *wonderbaar*. Daarmee moesten Manoach en zijn vrouw genoegen nemen.

De Engel des Heren onthulde iets van Zijn naam, en tegelijkertijd verborg Hij het ware wezen ervan. Zijn naam kon nog niet worden uitgesproken: 'Immers, die is wonderbaar'. Deze woorden van de Engel mogen echter ook heel letterlijk en heel persoonlijk worden opgevat. Zijn naam luidt echt Wonderbaar of Wonderlijk.

Dit is namelijk een van de namen van de Messias, volgens de profetie van Jesaja, en wel de éérste in een reeks van vijf namen: '(...) en men noemt Zijn Naam Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst' (Jes. 9:5 Statenvert.). Vergelijk in dit verband ook de wonderlijke geboorte van Isaäk, de

zoon van de belofte, uit de onvruchtbare Sara: 'Zou voor de HERE iets te wonderlijk zijn?' (Gen. 18:14).

Het veelzeggende antwoord van de Engel des Heren aan Manoach geldt in zekere zin zelfs voor ons als nieuwtestamentische gelovigen. Er zijn zoveel facetten aan de Naam die boven alle namen is, dat hij ook voor ons niet te bevatten is. Er liggen zoveel heerlijkheden in opgesloten, dat de Heer Zelf heeft gezegd: 'Niemand kent de Zoon dan de Vader' (Matt. 11:27).

Onze reactie op Gods wonderbare openbaring aan ons moet in ieder geval worden gekenmerkt door aanbidding en eerbiedige verwondering — zoals dat bij Manoach en zijn vrouw ook het geval was. Wij mogen Hem eren, voor Hem neerknielen en Hem hulde bewijzen, Hem onze lofoffers brengen. Dat is altijd wat de openbaring van de naam des Heren bewerkt.

Christus' werk was wonderbaar

Er is nog meer dat onze aandacht vraagt in deze verzen in het boek Richteren (13:19-20). De naam van de Engel was niet alleen wonderbaar, Hij *deed* ook een wonder door in de vlam van het altaar op te varen naar de hemel. 'Hij handelde wonderlijk in Zijn doen', zegt de Statenvertaling. Op het wonder van de vleeswording volgde het wonder van Christus' dood en opstanding en van Zijn hemelvaart.

Manoach nam een geitenbokje en een spijsoffer en offerde dit op een rots aan de Here. Het spijsoffer bestond uit fijn meel, vermengd en bestreken met olie. Dit is een beeld van Christus' reine mensheid. Hij was immers *geboren* uit de Heilige Geest en tevens *gezalfd* met de Geest. Het brandoffer daarentegen was een slachtoffer, een bloedig offer, en dit sprak van Zijn overgave in de dood tot verheerlijking van God de Vader. Beide offers waren tot een liefelijke reuk voor God. Paulus zinspeelt hierop als volgt: 'Christus heeft ons liefgehad en Zichzelf voor ons overgegeven als een offerande (d.i. een spijsoffer) en een slachtoffer voor God tot een welriekende reuk' (Ef. 5:2).

Let erop dat Manoach een geitenbokje offerde, en dat was bij de offers van het Oude Testament meestal een zondoffer — althans bij de collectieve offers (zie o.a. Lev. 16). Bij persoonlijke offers was een brandoffer van schapen of van geiten echter heel gewoon (zie Lev. 1:10-13). Het bokje van Manoach werd dan ook als een *brandoffer* aan God geofferd (13:16; vgl. 6:19-21). Met het brandoffer was onlosmakelijk een *spijsoffer* verbonden.

Dit zegt ons het volgende: Christus' overgave in de dood was juist dáárom zo waardevol, omdat Hij de reine en heilige, volkomen Mens was die God ook al had verheerlijkt tijdens Zijn leven op aarde. Hij was in alle opzichten het ware Offer. Slachtoffers en offeranden, brandoffers en zondoffers konden God niet behagen, maar dat was wél het geval met het offer van het lichaam van Christus (Hebr. 10:5-10).

Christus' verhoging was wonderbaar

Nadat Christus Zichzelf vlekkeloos aan God heeft geofferd, is Hij krachtens dit offer ook ten hemel gevaren. Zoals de Engel Zelf opvoer in de vlam van het altaar, zo heeft Christus Zich gezet aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge! Dit is een belangrijk onderwerp in het Nieuwe Testament. Zie bijvoorbeeld de Brief aan de Hebreeën (Hebr. 1:3; 8:1; 10:12; 12:2).

Wij mogen iets begrijpen van Zijn wonderlijke handelwijze. Het is dezelfde unieke Persoon die Zich ten offer heeft gegeven, die nu is opgevaren naar de hoge. Hij leeft daar bij God en bidt daar onophoudelijk voor ons.

Het is natuurlijk ook juist dat Hij door God is *opgenomen* in de heerlijkheid, maar het accent ligt hier op Zijn eigen hemelvaart. Christus is als Mens teruggekeerd naar de hemel waaruit Hij als de Zoon van God was neergedaald. Dit is inderdaad wonderlijk is in onze ogen (vgl. Ps. 118:22-23).

Wij kunnen hierbij slechts de plaats van toeschouwers innemen, evenals Manoach en zijn vrouw (en Gideon in Richt. 6). Maar net zo min als zij kunnen wij dan onbewogen blijven: wij zullen aanbeddend voor Hem knielen en Hem de hulde van onze harten brengen.

Manoach zelf heeft niet zoveel begrepen van Gods genadige bedoelingen, zoals blijkt uit het vervolg van deze geschiedenis. Zijn vrouw bezat meer geestelijk inzicht (Richt. 13:22-23).

Maar hoe staat het met ons? Nemen wij met inzicht de plaats van aanbidders in bij het zien van al de wonderen van het werk en van de Persoon van Christus? Kunnen wij met Jakob zeggen: '(...) ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht en mijn leven is behouden gebleven' (Gen. 32:30)?